

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4To/12/2015
Identifikačné číslo spisu: 9513100102
Dátum vydania rozhodnutia: 13. marca 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9513100102.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci obžalovaného JUDr. T. F. a spol. pre obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2, ods. 4 písm. b) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí 13. marca 2018 o odvolaniach prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodených L. U. a JUDr. M. U. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 13. júla 2015, sp. zn. BB-4T/32/2013, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. napadnutý rozsudok sa zrušuje. Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. II. Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodených L. U. a M. U. sa zamietá.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 13. júla 2015, sp. zn. BB-4T/32/2013, boli obžalovaní JUDr. T. F. a Ing. U. A. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 44/08-192, zo dňa 14. júna 2013, pre obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase v prvej polovici roku 2007 v B., po vzájomnej dohode JUDr. T. F. a Ing. U. A., v úmysle neoprávnene sa obohatiť na úkor majetku L. U. a M. U., JUDr. T. F. zabezpečil zmenu obsahu zmenky, znejúcej na vystaviteľov L. U. a jeho manželku M. U., B. X, B., remitenta JUDr. T. F., P. XX, B., zo dňa 22.03.2007 s dátumom splatnosti 16.04.2007, a to minimálne zmenkovej sumy zo sumy 15 000,- Sk na sumu 7 500 000,- Sk, dátumu vystavenia zmenky na 22.03.2007, vyhotovil Rozhodcovskú doložku k nevysporiadaným záväzkom zo dňa 30.04.2007, deklarujúcu, že L. U. a jeho manželka M. U., B. X, B. sa s JUDr. T. F., P. X, B. dohodli, že záväzok zo zmenky podpísanej zmluvnými stranami 22.03.2007, splatný dňa 16.04.2007, trvá v nezmenenej podobe v plnej

zmenečnej sume naďalej a že všetky vzájomné spory a sporné nároky z tejto dohody, vrátane vyššie uvedených peňažných nárokov, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcom JUDr. T., C. M., B. podľa procesných pravidiel ním určených, napriek tomu, že L. U. a M. U. zmenu a Rozhodcovskú doložku s takýmto obsahom nikdy nevyhotovili ani nepodpísali, následne JUDr. T. F. vyznačil na takto upravenej zmenke jej prevod indosamentom na U. A., B. XX, B., ktorý žalobou proti žalovaným L. U. a M. U., doručenu dňa 04.05.2007 rozhodcovi JUDr. T. N. s takýmto nepravdivými listinami, navrhol vydanie rozhodcovského rozsudku, a JUDr. T. N. ako rozhodca vydal rozhodcovský rozsudok zo dňa 07.05.2007 o povinnosti žalovaných L. U. a M. U. do 3 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku zaplatiť spoločne a nerozdielne 7 500 000,- Sk spolu so 6 % ročným úrokom z omeškania od 17.04.2007 až do zaplataenia alebo v tej istej lehote podať námietky u rozhodcu, ktorý na základe jeho poverenia zo dňa 08.05.2007 JUDr. T. F. doručil žalobcovi U. A. s potvrdením jeho prevzatia dňa 22.05.2007, a zároveň JUDr. T. F. zabezpečil zmenu obsahu listiny Vzájomné záväzky s pôvodným dátumom 30.04.2007 a opraveným na 22.05.2007 minimálne dopísaním časti, podľa ktorej záväzok zo zmenky, podpísanej medzi zmluvnými stranami JUDr. T. F. a L. U. a M. U., vystavenej dňa 22.03.2007, bol ku dňu 07.05.2007 rozsúdený vybraným rozhodcom v zmysle doložky zo dňa 30.04.2007 a dlžník podpisom tejto dohody potvrdzuje prevzatie predmetného rozhodcovského rozsudku zo dňa 07.05.2007 a zároveň sa vzdáva námietok proti nemu, predloženej rozhodcovi aj napriek tomu, že L. U. a M. U. listinu s takýmto obsahom nepodpísali a predmetný rozhodcovský rozsudok neprevzali, na základe uvedeného rozhodcovský rozsudok zo dňa 07.05.2007 mal nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.05.2007, následne súdny exekútor Ing. L. Q. W. na návrh Ing. U. A., na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a Poverenia na vykonanie exekúcie vydaného Okresným súdom Košice II dňa 12.09.2007 pod č. XXXX*XXXXXX, vydal Upovedomenie o začatí exekúcie č. Ex 2258/2007 vo veci oprávneného U. A. a povinných L. U. a M. U., ako aj upovedomenia o spôsoboch exekúcie, ku konečnej realizácii exekúcií doposiaľ nedošlo, čím uviedli do omylu L. U., M. U., ako aj JUDr. T. N., a v prípade vymoženía tejto sumy by L. U. a M. U. spôsobili škodu vo výške najmenej 248 954,40 eur (7 500 000,- Sk), ku ktorej doposiaľ nedošlo, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní. Proti tomuto rozsudku včas podala odvolanie prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátorka). V písomnom odôvodnení podaného odvolania konkretizovala dôvody, na základe ktorých sa s vyššie uvedeným záverom súdu i s jeho postupom, predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozsudku, nestotožnila. Predovšetkým poukázala na rozpornosť výpovedí obžalovaných, svedčiacej o ich tendenčnosti. Tvrdeniu obžalovaného JUDr. T. F. o dôvodoch vystavenia zmenky na sumu 15 000,- SK ako úhrady za služby advokátskej kancelárie Dr. W. a zmenky na sumu 7 500 000,- Sk ako úhrady za ním poskytnuté služby, oponovala poukazom na samotný obsah zmenky, znejúcej na sumu 15 000,- Sk, a absenciu logického i právneho dôvodu jej uvádzania v rozhodcovskej doložke medzi obžalovaným JUDr. T. F. a poškodenými L. U. a M. U., a teda riešenia dvoch zmeniek, týkajúcich sa pohľadávok v prospech rozdielnych subjektov, na jednej listine. Zdôraznila, že ani charakter a rozsah služby, za ktorú mala byť úhrada poškodenými vo výške 7 500 000,- Sk a ktorá mala spočívať v sprostredkovaní predaja nehnuteľností len poskytnutím telefonického kontaktu na osobu potenciálneho kupujúceho, respektíve ďalšieho sprostredkovateľa predaja nehnuteľností, a to bez písomnej zmluvy napriek obžalovaným uvádzanej hodnote nehnuteľností 120 mil. Sk, a bez vedomosti o týchto nehnuteľnostiach, ich polohe, charaktere a bez dispozície s akýmkoľvek dokladom týkajúcim sa nehnuteľností, absolútne nezodpovedá výške tohto plnenia. Ďalší postup obžalovaného JUDr. T. F., ktorým tento pohľadávku v takejto výške previedol na spoluobžalovaného Ing. U. A. ako splátku dlhu vo výške 250 000,- Sk, a to aj napriek jeho vedomostiam o nehnuteľnostiach vo vlastníctve poškodených a deklarovaneému presvedčeniu, že zmenka mohla byť reálne vymožitelná, podľa prokurátorky taktiež svedčí o úmysle obžalovaných získať žalovanou trestnou činnosťou neoprávnený prospech na úkor poškodených. Rovnako ako skutočnosť, že aj po jej indosovaní sa ďalej aktívne zúčastňoval tohto konania, a to či už žalobou, doručovaním rozsudku či vyhotovením listiny, opätovne riešiacej záväzok zo zmenky i opravné prostriedky voči doručenému rozhodcovskému rozsudku, ako aj postúpenia pohľadávky, vyplývajúcej z rozsudku, na Ing. L. a exekučného konania. Ako účelové hodnotila prokurátorka aj tvrdenie obžalovaného JUDr. T. F., že za kontakt na Ing. U. A. nechcel odmenu, pretože išlo o kamaráta, keďže aj svedok L. bol jeho kamarát a v jeho prípade si za poskytnutie kontaktu stanovil províziu v obrovskej výške bez akýchkoľvek ďalších aktivít v tejto súvislosti, hoci v súvislosti s predajom rodinných

domov poškodených Ing. U. A. mal o týchto nehnuteľnostiach konkrétnejšie vedomosti, ohľadom ich predaja inicioval jednanie vo svojej kancelárii a s poškodenými komunikoval aj následne a s Ing. U. A. bol na ich obhliadke. Ako rozpornú, tendenčnú a nevierohodnú hodnotila aj výpoveď obžalovaného Ing. U. A., ktorý sa podľa vlastných tvrdení mal uspokojiť s úhradou dlhu prevodom zmenky, o pôvode a krytí ktorej nemal vedomosti, avšak napokon, v dôsledku negatívnej medializácie, navrhol zastavenie prebiehajúceho exekučného konania a pohľadávku vyplývajúcu z právoplatného rozhodcovského rozsudku postúpil na Ing. L., a to za dokonca nižšiu sumu než bola obžalovanými deklarovaná výška pôžičky, hoci disponoval vedomosťami o majetku poškodených, a to minimálne vo vzťahu k nehnuteľnostiam v Q., o ktoré mal sám záujem. Pritom v zmluve o postúpení pohľadávky zabezpečil, že k jej postúpeniu na inú - tretiu osobu nedôjde, a tak si po právoplatnom rozhodnutí súdu o trovách exekučného konania vymienil opätovné spätné prevedenie jej časti. V ďalšej časti podaného odvolania prokurátorka zhrnula vykonané dokazovanie, zdôrazniac tie dôkazy, ktoré obžalovaných usvedčujú zo spáchania skutku. Takými sú podľa jej názoru výpovede svedkov a súčasne poškodených JUDr. M. U. a L. U., podrobne popisujúce právne služby poskytnuté obžalovaným JUDr. T. F., ako aj spôsob ich úhrady a ich vzájomnú komunikáciu. Menovaní svedkovia jednoznačne popreli, že by podpísali zmenku na sumu 7 500 000,- Sk, listinu s názvom Rozhodcovská doložka k nevysporiadaným záväzkom zo dňa 30.04.2007 či listinu s názvom Vzájomné záväzky zo dňa 30.04.2007, ktorý dátum je preškrtnutý a nahradený dátumom 22.05.2007, a hoci potvrdili, že s obžalovaným Ing. U. A. jednali o predaji domov, pričom cenu ustálili na 8,3 mil. Sk, zároveň trvali na tom, že o pozemkoch na predaj vo vlastníctve príbuzných v W. pri B. síce informovali obžalovaného JUDr. T. F., ktorý im dal kontakt na J. L., s ktorým sa svedok poškodený L. U. aj raz stretol na spoločnej obhliadke pozemkov, čím sa komunikácia medzi nimi skončila, ale za sprostredkovanie tohto záujemcu o nehnuteľnosti v katastrálnom území W. obžalovaný JUDr. T. F. nežiadal žiadnu odmenu. Prokurátorka ďalej dôvodila tým, že s výpoveďami svedkov a poškodených L. U. a M. U. ako priamym usvedčujúcim dôkazom korešpondujú aj ďalšie vykonané dôkazy. V tejto súvislosti pripomenula závery znaleckého posudku z odboru kriminalistiky, odvetvie ručné písmo a odvetvie grafická diagnostika, v zmysle ktorých vo vzťahu k podpisom svedkyne poškodenej M. U., nachádzajúcim sa na listine Vzájomné záväzky, na fotokópii rozhodcovskej doložky a na fotokópii zmenky, znejúcej na sumu 7 500 000,- Sk, túto nie je možné ako ich pisateľku jednoznačne potvrdiť ani vylúčiť, a hoci v prípade svedka poškodeného L. U. sa na uvedených listinách, respektíve ich fotokópiách nachádzajú jeho podpisy, k ich pravosti by bolo možné jednoznačne sa vyjadriť len v prípade originálu podpisu, keďže kópia neumožňuje skúmať podpis vo všetkých znakoch písma, a navyše, pri kópiách podpisov nikdy nie je možné vylúčiť možnosť ich technického falšovania. Podľa prokurátorky preto záver znalcov, že svedok poškodený L. U. vyhotovil podpisy, ktorých kópie sa nachádzajú na kópii zmenky, znejúcej na sumu 7 500 000,- Sk, a na kópii rozhodcovskej doložky, nemožno vyložiť tak, že menovaný svedok poškodený podpísal originál písomností, textom a formou vyhotovenia zhodných s predloženými kópiami zmenky a rozhodcovskej doložky. Výhrady prokurátorky smerovali aj voči postupu súdu prvého stupňa, ktorý, podľa nej nedôvodne, odmietol ako dôkaz vykonať znalecký posudok doc. Ing. Pavla Galajdu, CSc. z odboru elektrotechniky, elektroniky, zameraný na archiváciu doručených a odoslaných SMS správ, vrátane ich obsahu, uložených v pamäti mobilného telefónu zn. SAMSUNG, model SGH-X660, vydaného svedkom poškodeným L. U.. Podľa jej názoru ide o dôkaz získaný zákonným spôsobom, keďže nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 10/2014, z 29.04.2015 má účinky ex nunc, a teda nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutí vykonaných v dobe predmetného konania. Zdôraznila, že mobilný telefón, ktorý bol predmetom znaleckej činnosti, bol vydaný L. U. podľa § 89 Trestného poriadku, a teda na jeho preskúmanie sa nevyžadoval postup predvídaný ustanovením § 116 Trestného poriadku. Predmetný znalecký posudok a jeho prílohy pritom potvrdzujú výpovede poškodených o komunikácii s obžalovaným JUDr. T. F., najmä v popoludňajších hodinách dňa 22.03.2007 prostredníctvom SMS. Upozornila, že táto komunikácia je v súlade s výpoveďou svedka poškodeného L. U., že dňa 22.03.2007 nepodpísali žiadnu zmenku a s obžalovaným JUDr. T. F. sa nestretli, keďže v prípade osobného stretnutia v uvedený deň by cenu za nehnuteľnosti a ich rozsah neriešili formou SMS. Za dôvodné nepovažovala ani odmietnutie vykonania dôkazu prehratím záznamov telekomunikačnej prevádzky, respektíve prečítaním ich prepisov podľa § 115 Trestného poriadku, z ktorých vyplývajú skutočnosti svedčiace o účelovosti výpovede obžalovaného JUDr. T. F., ako aj o jeho aktívnej účasti na exekučnom konaní. Rovnako ďalšie dôkazy - výpoveď svedka JUDr. T. N. na hlavnom

pojednávani, ako aj oboznámený rozhodcovský spis - podľa prokurátorky jednoznačne preukazujú, že ani v predmetnom rozhodcovskom konaní neboli dodržané základné pravidlá, stanovené samotným rozhodcom v rokovacom poriadku, keď sa celé konanie viedlo nielen bez účasti, ale aj bez oboznámenia účastníkov so žalobou a rokovacím poriadkom či bez ich vyjadrení k uvedenému konaniu. Takisto doručovanie rozsudku bolo zabezpečované obžalovaným JUDr. T. F., ktorý nad rámec dohody s rozhodcom poškodeným iniciatívne s dokladom o doručení predložil aj riešenie opravného prostriedku. Odvolateľka sa nestotožnila ani s názorom súdu, v zmysle ktorého vierohodnosť výpovede svedka JUDr. T. N., v ktorej potvrdil, že videl originál zmenky a originál rozhodcovskej doložky, nebola vyvrátená, a túto označila za účelovú minimálne s cieľom obhájiť konanie, ktorého výsledkom je závažné rozhodnutie zasahujúce do majetku iných osôb a v ktorom sa menovaný svedok dopustil viacerých pochybení, keď, ako na hlavnom pojednávaní sám priznal, nedodržel niektoré ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Poukázala na skutočnosť, že svedok mal pred týmto rozhodcovským konaním skúsenosti so zmenkou len z pozície advokátskeho koncipienta, a preto spochybnila jeho spôsobilosť náležite posúdiť pravosť zmenky, vrátane pravosti podpisov. Prokurátorka ďalej poukázala na to, že ani skutočnosti uvádzané svedkom J. L. nepotvrdzujú dôvod na podpis zmenky na sumu 7 500 000,- Sk poškodenými, práve naopak, vylučujú ho ako právny titul aj reálny dôvod úhrady sumy vo výške 7 500 000,- Sk. Naopak, za nevierohodnú a tendenčnú označila výpoveď svedka Ing. D. L., ktorý na hlavnom pojednávaní nevedel popísať základné skutočnosti súvisiace s postúpením pohľadávky, čo podľa prokurátorky svedčí o skutočnej trvalej dispozícii s pohľadávkou obžalovaným Ing. U. A. a o fiktívnosti jej postúpenia na inú osobu - menovaného svedka - len za účelom zakrytia skutočného konania a úmyslu obžalovaných získať neoprávnený prospech na úkor majetku poškodených. Spochybnila aj vierohodnosť výpovede svedka F., považujúc svedkom popísané konanie obžalovaného JUDr. T. F., ktorý mu (ako svojmu kamarátovi a osobe, ktorá s vecou nemá nič spoločné) mal vo vestibule pred výsluchom ukázať spornú zmenku, hoci vyšetrovateľovi, realizujúcemu vec, ju následne nepredložil, respektíve netrval na protokolácii skutočnosti jej predloženia, za nelogické. Skutočnosť, že obžalovaný JUDr. T. F. vyšetrovateľovi nepredložil originál zmenky na sumu 7 500 000,- Sk, vyplýva podľa prokurátorky aj z výpovede svedka Ing. F. W. i svedkyne F., ako aj z výsluchu samotného obžalovaného JUDr. T. F. zo dňa 20.12.2007. Prokurátorka oprela svoje závery aj o listinné dôkazy, podľa jej názoru potvrdzujúce výpovede poškodených. V tejto súvislosti upriamila pozornosť na vyjadrenie obžalovaného JUDr. T. F. adresované Okresnému súdu Košice I zo dňa 23.11.2009 vo veci vedenej pod sp. zn. 38C/355/2008, v ktorom uviedol iné katastrálne územie, v ktorom sa mali nachádzať pozemky, sprostredkovanie záujemcu o kúpu ktorých malo byť právnym titulom zmenky na sumu 7 500 000,- Sk, ako uvádzal vo svojej výpovedi; ďalej na list obžalovaného Ing. U. A. zo dňa 15.10.2007 adresovaný poškodeným L. U. a M. U., obsahujúci návrh vysporiadania zmenkového záväzku; spis Okresného súdu Košice II, sp. zn. 48Er/598/2008; spis Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice - Západ, sp. zn. OPP-5723/ZA-KE-2007. Záverom, hodnotiac vykonané dokazovanie, prokurátorka prezentovala názor, že výpovede poškodených L. U. a M. U. ako priame usvedčujúce dôkazy korešpondujú so skutočnosťami zistenými ďalšími uvedenými dokaznými prostriedkami a v súhrne tvoria logickú, nadväzujúcu a neprerušenu sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá obžalovaných usvedčuje zo žalovanej trestnej činnosti. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 4T/32/2013, zo dňa 13.07.2015 a podľa § 322 ods. 1, ods. 4 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Podaním zo dňa 08.11.2015, označeným „Odvolanie proti rozsudku ŠTS z 13.07.2015, Námietať odňatia možnosti konať pred súdom“ a doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 11.11.2015, včasnosť ktorého poškodení L. U. a JUDr. M. U. odvodzovali odo dňa zamietnutia žiadosti o doručenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, mu títo vyčítali, že im v predmetnom konaní v rozpore s čl. 2, čl. 3 Rámcového rozhodnutia Rady EÚ 2001/220/SVV z 15.03.2001 o postavení obeti v trestnom konaní a čl. 20 Charty základných práv EÚ uprel zákonné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo položiť obžalovaným otázky aj právo na záverečnú reč, čím im opakovane odňal možnosť konať pred súdom. Poškodení tiež namietali nedoručenie rozsudku, odmietnutie vykonania nimi obstaraných dôkazov, upretie zákonného práva na náhradu majetkovej, morálnej a inej škody, nesplnenie povinnosti iniciovať trestné konanie na základe výpovede JUDr. T. N. na hlavnom pojednávaní dňa 30.03.2015 a Ing. D. L. na hlavnom pojednávaní dňa 18.05.2015, ako aj

nerozhodnutie o ich návrhu zo dňa 08.07.2015 na opravu zápisnice. Týmto pochybeniami súd podľa ich názoru porušil zásadu rovnosti účastníkov a zbavil ich zákonných a ústavných práv upravených najmä v § 2 ods. 7, ods. 10, ods. 12, ods. 14 Trestného poriadku, § 274 ods. 1 Trestného poriadku, čl. 2 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 a čl. 3 Rámcového rozhodnutia Rady EÚ č. 2001/220/SVV v spojení s čl. 20 Charty základných práv EÚ, dôsledkom čoho jeho konanie a rozhodnutie trpí procesnými a vecnými pochybeniami. Poškodení preto žiadali, aby odvolací súd bral pri rozhodovaní o odvolaní podanom Úradom Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na zreteľ aj nimi uvádzané skutočnosti. Predovšetkým poukázali na skutočnosť podľa ich názoru preukazujúcu, že zmenka na sumu 7 500 000,- Sk nikdy neexistovala, a súdu v tejto súvislosti vyčítali, že sa s týmto dostatočne nevysporiadal. Apelujúc na elementárnu logiku, súdu vytkli, že sa nevysporiadal ani s obžalovaným JUDr. T. F. prezentovaným zdôvodnením zmenkového záväzku v kontexte s listinnými dôkazmi, s ktorými bolo v rozpore, ako ani s rozpormi v jeho vlastnej výpovedi. Vo svojom podaní poškodení tiež upozornili na to, že súd neodstránil zjavný rozpor skutkových zistení, podľa ktorých dňa 22.03.2007, kedy malo dôjsť k podpísaniu spornej zmenky na sumu 7 500 000,- Sk, poškodení nemali s obžalovaným JUDr. T. F. osobné stretnutie a komunikovali s ním len prostredníctvom SMS správ. Poškodení, analyzujúc správanie a vyjadrenia obžalovaného JUDr. T. F., tiež spochybnili krádež originálu zmenky vystavenej na sumu 7 500 000,- Sk, ku ktorej malo dôjsť vlámaním do jeho motorového vozidla. Na druhej strane namietali odmietnutie návrhov na vykonanie dokazovania výsluchom svedkyne A. C. k okolnostiam indosovania zmenky z obžalovaného JUDr. T. F. na obžalovaného Ing. U. A., ako aj oboznámením odpovede Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline z 12.05.2015, osvedčujúcej, že len na základe kópie písomnosti nie je možné potvrdiť, že pisateľ podpísal originál spornej písomnosti. Doplnili, že súd prvého stupňa porušil § 119 ods. 4 Trestného poriadku, keď odmietol vykonať aj znalecký posudok č. 8/2008, predmetom ktorého bolo skúmanie osobného mobilného telefónu poškodeného L. U. za účelom archivácie SMS správ a z ktorého vyplýva, že dňa 22.03.2007, keď mala byť podpísaná sporná zmenka, poškodení komunikovali s obžalovaným JUDr. T. F. formou SMS správ, a nie osobne, a tiež prepisy zvukových záznamov telekomunikačnej prevádzky. Poukazujúc na obsah výpovede svedka JUDr. T. N. a rozhodcovského spisu a upriamiac pozornosť na nedostatky menovaným svedkom ako rozhodcom uskutočneného rozhodcovského konania, ho poškodení obvinili z účelovosti jeho konania a fiktívnej realizácie niektorých procesných úkonov (zloženia kaucie, prijatia originálu zmenky, doručenia rozhodcovského rozsudku poškodeným, vyznačenia jeho právoplatnosti). Detailne popisujúc okolnosti, za akých došlo k postúpeniu pohľadávky z obžalovaného Ing. U. A. na svedka D. L. a za akých prebiehalo exekučné konanie na jej vymoženie, poškodení, zároveň poukazujúc na rozpory vo výpovedi menovaného svedka, dospeli k záveru, že tento nekonal z vlastnej vôle. Vychádzajúc z uvedeného, mali poškodení za to, že konajúci súd prvého stupňa neoprávnene zamietol ich nárok na náhradu škody, pričom spôsobená majetková, morálna a iná škoda má pretrvávajúci charakter a ich zákonom chránené práva a slobody zostávajú ohrozené. V súlade s ustanovením § 314 Trestného poriadku prvostupňový súd odvolanie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vrátane jeho písomného odôvodnenia, ako aj podanie poškodených zo dňa 08.11.2015 doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté. V písomnom vyjadrení a jeho doplnení k podanému odvolaniu prokuratúry obžalovaný JUDr. T. F., konštatujúc, že základom skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, je otázka, či zmenka zo dňa 22.03.2007 na sumu 7 500 000,- Sk vznikla zmenou obsahu zmenky zo dňa 22.02.2007 na sumu 15 000,- Sk, upozornil, že už len z vizuálneho porovnania oboch predmetných zmienok vyplýva ich odlišnosť na deviatich miestach. V tejto súvislosti svoju argumentáciu doplnil poukazom na to, že originál zmenky na sumu 15 000,- Sk, ako to vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedka z 20.12.2007, z jeho výpovede, z výpovede vyšetrovateľa W. i zapisovateľky F., bol dňa 20.12.2007 predložený vyšetrovateľovi, čo by znamenalo, že zmenku vystavenú dňa 22.02.2007 pôvodne na sumu 15 000,- Sk by musel najskôr pozmeniť na deviatich miestach tak, aby vyzerala ako originálna zmenka na 7,5 mil. Sk, a to na tak vysokej falšovateľskej úrovni, aby si to rozhodca JUDr. T. N. nevšimol, a následne, po ukončení rozhodcovského konania a vrátení zmenky na sumu 7,5 mil. Sk Ing. U. A., už raz pozmenenú zmenku druhýkrát pozmenil na jej deviatich miestach tak, aby vyzerala opäť ako originálna zmenka na sumu 15 000,- Sk predložená vyšetrovateľovi W. na výsluchu dňa 20.12.2007, a to opäť na tak vysokej falšovateľskej úrovni, aby si to vyšetrovateľ W. nevšimol. Záver, že zmenka na 7,5 mil. Sk mala vzniknúť pozmenením zmenky na

15 000,- Sk podľa neho vyvracia aj výpoveď svedka F., ktorému mal v deň výsluchu dňa 20.12.2007 ukázať originál zmenky na 7,5 mil. Sk. Obžalovaný JUDr. T. F. spochybnil vierohodnosť svedkov poškodených, výlučne na tvrdeniach ktorých je založená obžaloba, keďže ostatné vykonané dôkazy ich výpovede nepotvrdzujú, respektíve ich vyvracajú, pričom zdôraznil, že spôsob, akým sa mal stať skutok, uvedený v obžalobe nevyplýva ani z výpovedí samotných poškodených. Rezumujúc závery znalcov formulované v znaleckom posudku PhDr. Igora Grajcara č. 3/08 z 24.01.2008, v znaleckom posudku KEÚ PZ Bratislava č. PPZ-7164/KEU-BA-EXP-2008 zo 16.07.2007, a tiež prezentované znalkyňou Mgr. Saxovou a znalkyňou Ing. Blahovou, konštatoval, že poškodení v skutočnosti podpísali všetky inkriminované listiny. K hodnoteniu výpovedí svojich i spoluobžalovaného Ing. U. A. prokuratúrou ako nelogických, tendenčných a v konečnom dôsledku nevierohodných, obžalovaný JUDr. T. F. poznamenal, že od svojho prvého výsluchu ešte v postavení svedka vôbec nezmenil výpoveď, a prokuratúru v tejto súvislosti obvinil z toho, že výpovede obžalovaných dáva do protikladu výlučne so svojím subjektívnym názorom o tom, ako sa obžalovaní mali správať podľa očakávania prokuratúry bez toho, aby (s výnimkou výpovedí poškodených) predložila alebo poukázala na akýkoľvek dôkaz, ktorý by výpovede obžalovaných vyvracal. Uviedol, že odvolanie prokuratúry sa neopiera o skutkové zistenia plynúce z vykonaných dôkazov, ale o subjektívny názor prokurátora o tom, ako realita mala prebiehať, respektíve, čo je a čo nie je obvyklé či pravdepodobné. Obžalovaný JUDr. T. F. sa nestotožnil ani s právnym názorom prokuratúry o účinkoch rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 10/2014, ex nunc, dôvodiac tým, že Ústavný súd Slovenskej republiky rozpor zákona s Ústavou Slovenskej republiky nekonštituuje, iba deklaruje, a teda dotknuté ustanovenie § 116 Trestného poriadku, na podklade ktorého sa prokuratúra domáhala vykonania dôkazov, sa nedostalo do rozporu s Ústavou Slovenskej republiky okamihom, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky jeho neústavnosť deklaroval, ale od okamihu jeho vzniku. Vo vzťahu k dôkazom zabezpečeným podľa § 115 Trestného poriadku (t. j. prepisom záznamov telekomunikačnej prevádzky), ktoré súd prvého stupňa taktiež odmietol vykonať, poznamenal, že tieto ho ani spoluobžalovaného Ing. U. A. z hľadiska obsahu nijako neusvedčujú, naopak, niektoré časti svedčia v ich prospech. Záverom svojho vyjadrenia k podanému odvolaniu prokuratúry uviedol, že prvostupňový súd rozhodol vecne správne na základe skutkových zistení, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli po dokazovaní v konaní, ktoré bolo aj po procesnej stránke zákonné. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol podľa § 319 Trestného poriadku tak, že odvolanie pre jeho nedôvodnosť zamietne. V rámci doplnenia svojho vyjadrenia k odvolaniu podanému prokuratúrou zaujal obžalovaný JUDr. T. F. stanovisko aj k odvolaniu oboch poškodených z 08.11.2015, ktorým namietali aj odňatie možnosti konať pred súdom, pričom pozornosť upriamili na skutočnosť, že súd podľa § 256 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o nepripustení poškodených do konania s nárokom na náhradu škody z dôvodu, že títo nepostupovali podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku, a teda najneskôr do skončenia vyšetrovania nepodali návrh na náhradu škody, ktorá im bola spôsobená trestným činom, s odôvodnením a s uvedením výšky, v akej nárok na náhradu škody uplatňujú. Konštatoval, že práve skutočnosť, že poškodení v predmetnom trestnom konaní neuplatnili nárok na náhradu škody zákonom predpísaným spôsobom, viedla k tomu, že podľa § 274 ods. 2 Trestného poriadku nemali právo na záverečnú reč, podľa § 173 ods. 1 Trestného poriadku právo na doručenie rozsudku a ani právo na jeho napadnutie odvolaním, keďže rozsudok neobsahuje výrok o náhrade škody (§ 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku). Odvolanie poškodených je tak odvolaním podaným neoprávnenou osobou, a preto je ho podľa jeho názoru potrebné podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť. Časť argumentácie obžalovaného JUDr. T. F., týkajúcu sa hodnotenia výpovedí obžalovaných vo veci konajúcou prokuratorkou, prevzal do svojho vyjadrenia k odvolaniu prokuratúry aj obžalovaný Ing. U. A.. Osobitnú pozornosť venoval obžalovaný vo svojom písomnom vyjadrení tvrdeniu skutkovej vety obžaloby o vzájomnom dohovore jeho a obžalovaného JUDr. T. F. o spáchaní trestného činu, ktoré, vzhľadom na absenciu akéhokoľvek dôkazu o tom, že by vedel o skutkoch popísaných v obžalobnom návrhu, ktoré mali predchádzať prevodu zmenky na jeho osobu, považoval za nepreukázané. Prokuratúre preto vyčítal, že ho bez dôkazov o jeho spoluvine či účastníctve zahrnula ako spolupáchateľa. Obžalovaný pritom, pripomenúc, že akákoľvek dispozícia s majetkom, vrátane pohľadávok, je výlučne právom vlastníka, trval na tom, že jeho ďalší postup s platne nadobudnutou zmenkou bol absolútne v súlade so zákonom. Úvahám odvolateľa o logike, respektíve „nelogike“ nedostatku záujmu o dôvod vzniku zmenky obžalovaný Ing. U. A. kontroval poukazom na abstraktnosť zmenky, ktorá vedie k irelevantnosti skúmania kauzy, t. j. dôvodu vzniku

zmenky, nakoľko tento nie je spôsobilý ovplyvniť ďalšie použitie či vymáhanie zmenky. Rovnako ako obžalovaný JUDr. T. F. aj obžalovaný Ing. U. A. vo svojom vyjadrení k odvolaniu prokuratúry upozornil na to, že skutočnosť, že by došlo k pozmeňovaniu zmenky vystavenej pôvodne na sumu 15 000,- Sk na zmenku na sumu 7,5 mil. Sk, nevyplýva ani z výpovedí samotných poškodených. Takémuto záveru nenasvedčujú ani ďalšie z vykonaných dôkazov, vrátane tých, ktoré súd prvého stupňa odmietol vykonať. K odôvodneniu odvolania podaného prokuratorkou Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa písomne vyjadrili aj obaja poškodení - L. U. a JUDr. M. U., ktorí sa v plnom rozsahu stotožnili s odvolaním a odôvodnením prokuratorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Vo zvyšnej časti boli predmetné vyjadrenia oboch poškodených totožné vzájomne i s ich predchádzajúcim podaním zo dňa 08.11.2015. Následne súd prvého stupňa po opakovanom odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec odvolaciemu súdu. Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné. Podľa § 308 ods. 1 Tr. por. v neprospech obžalovaného môže rozsudok napadnúť odvolaním prokurátor; len čo do povinnosti na náhradu škody má toto právo aj poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody. Podľa § 46 ods. 3 Tr. por. poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom výroku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Podľa § 316 ods. 3 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že a) súd rozhodol v nezákonnom zložení, b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací, na podklade odvolaní prokuratorky a poškodených postupujúc podľa § 317 ods. 1 Tr. por. primárne skúmajúc, či v posudzovanej veci nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Tr. por. zistil, že zákonná podmienka uvedená v § 308 ods. 1 Tr. por. za bodkočiarkou splnená nebola, pretože poškodení nárok na náhradu škody neuplatnili, a preto ich odvolanie bolo podané osobami neoprávnenými. Z obsahu predloženého spisu bez pochybností vyplýva, že v prípravnom konaní sa poškodení po zákonom poučení k otázke náhrady škody vyjadrili tak, že sa pripájajú k trestnému konaniu s nárokom na náhradu škody, ktorej výšku uvedú dodatočne, avšak do skončenia vyšetrovania tak nespravili a dokonca ju neuviedli ani na začiatku hlavného pojednávania. Z tohto dôvodu najvyšší súd odvolanie poškodených podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol a ich odvolacími námietkami sa nezaoberal. Následne preto len na podklade odvolania prokuratorky postupujúc podľa § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadajúc len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že napadnutému rozsudku prechádzali podstatné chyby konania, pretože boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci (§ 321 písm. a) Tr. por.) a prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 písm. b) Tr. por.) a vznikli tak pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba vykonať ďalšie dôkazy (321 písm. c) Tr. por.). Z odvolania prokuratorky vyplýva, že v podstate v ňom namieta spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa a tiež aj nevykonanie niektorých dôkazov na hlavnom pojednávaní, ktoré navrhla vykonať a ktoré podľa názoru prvostupňového súdu boli v prípravnom konaní získané nezákonným spôsobom. Prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, pri ktorom však pochybil, keď nevykonal prokuratorkou navrhnutý dôkaz - prečítanie znaleckého posudku doc. Ing. Pavla Galajdu CSc., znalca z odboru elektrotechniky, elektroniky, s ktorým postupom všetky procesné strany súhlasili. O tomto návrhu prokuratorky na hlavnom pojednávaní 17. 04. 2015 súd žiadnym spôsobom nerozhodol a spravil tak až na neskoršom hlavnom pojednávaní 25. 05. 2015, na ktorom vykonanie tohto dôkazu postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. pre jeho nezákonnosť odmietol. Odvolaním vytykaný postup prvostupňového súdu však nemá oporu v Trestnom poriadku, a preto nevykonanie tohto dôkazu na hlavnom pojednávaní prokuratorka v podanom odvolaní namietala správne. Podľa §

89 ods. 1 Tr. por. kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu; ak ju treba na účely trestného konania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhovie výzve, môže mu byť vec odňatá, ako aj na iné následky nevyhovenia. Podľa § 142 ods. 1 Tr. por. ak pre zložitú objasňovanú skutočnosť nie je postup podľa § 141 postačujúci, priberie orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu znalca na podanie znaleckého posudku. Ak ide o objasnenie skutočnosti obzvlášť zložitej, priberú sa dvaja znalci. Dvomi znalcami treba pribráť vždy, ak ide o vyšetrovanie duševného stavu a pitvu mŕtvoly. Z predloženého spisu (č. l. 887 - 890, zv. 3) je nepochybné, že poškodený L. U. po zákonom poučení dobrovoľne vydal svoj mobilný telefón ako vec dôležitú pre trestné konanie, v pamäti ktorého sa okrem iného nachádzali aj došlé sms správy od obžalovaného JUDr. T. F. a jeho odpovede na ne. Následne vyšetrovateľ uznesením na č. l. 906, zv. 3 podľa § 142 ods. 1 Tr. por. pribral do konania znalca z odboru elektrotechniky, elektroniky doc. Ing. Pavla Galajdu, CSc. na archiváciu doručených a odoslaných sms správ, vrátane ich obsahu na CD nosič uložených v pamäti mobilného telefónu, ktorý dobrovoľne vydal poškodený L. U.. Znalec vypracoval znalecký posudok (č. l. 908 - 918, zv. 3), z ktorého možno zistiť, že ho vypracoval na podklade skôr uvedeného uznesenia vyšetrovateľa o pribratí znalca a zápisnice o vydaní veci po predložení mobilného telefónu, ktorý dobrovoľne vydal poškodený L. U.. Otázkou zabezpečenia informácií z mobilného telefónu, ktorý bol vydaný ako vec dôležitá pre trestné konanie sa zaoberalo aj trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 25. septembra 2017, na ktorom bol prijatý judikát č. R 47/2017. Z jeho obsahu vyplýva, že procesné inštitúty Trestného poriadku, zamerané na získavanie dôkazov na účel ich následného vykonania, sa vo vzťahu ku konkrétnemu dôkazu nekumulujú, ak to nie je vzhľadom na povahu veci procesné nevyhnutné. Na zabezpečenie informácií z mobilného telefónu, ktorý bol vydaný alebo odňatý ako vec dôležitá pre trestné konanie podľa § 89 a § 91 Tr. por., a to aj pri domovej prehliadke alebo prehliadke iných priestorov alebo pozemku v zmysle § 105 ods. 4 Tr. por., alebo ak je mobilný telefón zaistený ako vecná stopa pri obhliadke podľa § 154 Tr. por., nie je potrebné (duplicitné) vydanie príkazu na zistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke podľa § 116 (ods. 2) Tr. por. Príkaz uvedený na konci predchádzajúcej vety sa, z hľadiska jeho vykonania vydáva pre podnik poskytovajúci verejné siete a služby - veta posledná § 116 ods. 2 Tr. por. (rovnako ako príkaz podľa § 115 ods. 2, ods. 3 Tr. por. sa vydáva pre príslušný útvar Policajného zboru) - ide teda o použitie osobitného inštitútu a jemu zodpovedajúceho ustanovenia (lex specialis), ktoré má v konkrétnej situácii prednosť. Je tomu tak aj preto, že v oboch naposledy označených prípadoch ide o vykonávací subjekt príkazu, ktoré nemajú mobilný telefón, ktorého sa zabezpečovanie informácií týka, v držbe predchádzajúcej dotknutému procesnému postupu (zároveň sa takým postupom dosiahne aj utajenie zabezpečovania informácií v určitej fáze predsúdneho konania). Napriek určitým spoločným technickým parametrom počítača a mobilného telefónu údaje uložené v mobilnom telefóne nie sú počítačovými údajmi v zmysle úpravy § 90 Tr. por. Najvyšší súd preto dospel k odôvodnenému záveru, že postup, ktorý predchádzal pribratím znalca z odboru elektrotechniky, elektroniky doc. Ing. Pavla Galajdu, CSc. bol zákonný a správny. Nič na tom nemení ani prvostupňovým súdom vytykaný postup podľa § 116 Tr. por., ktorý bol so zreteľom na skôr uvedené skutočnosti nadbytočný. Prvostupňovému súdu teda nič nebránilo v tom, aby tento dôkaz na hlavnom pojednávaní vykonal či už výsluchom znalca alebo v prípade splnenia zákonných podmienok prečítaním obsahu vypracovaného znaleckého posudku. Na druhej strane zákonný a správny bol postup prvostupňového súdu, ktorý na hlavnom pojednávaní odmietol vykonať - oboznámiť výpisy prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov z mobilných účastníckych staníc osôb uvedených v jednotlivých príkazoch na zistenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, ktoré boli vydané 18. marca 2008 a 14. apríla 2009. Podľa § 116 ods. 1 Tr. por. účinného do 22. júna 2015 (nálezu ústavného súdu) v trestnom konaní pre úmyselný trestný čin možno vydať príkaz na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva alebo na ktoré sa vzťahuje ochrana osobných údajov, ktoré sú potrebné na objasnenie skutočností dôležitých pre trestné konanie. Podľa § 116 ods. 2 tohto zákona príkaz na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke vydáva písomne predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora, ktorým musí byť odôvodnený aj skutkovými okolnosťami; príkaz sa doručí osobám uvedeným v odseku 3. Podľa § 116 ods. 3 Tr. por. právnické osoby alebo fyzické osoby, ktoré zabezpečujú telekomunikačnú prevádzku, oznámia predsedovi senátu a v prípravnom konaní

prokurátorovi alebo policajtovi údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke. Podľa § 116 ods. 4 Tr. por. ustanovenia odsekov 1 až 3 sa primerane vťahujú na obsahové údaje alebo prevádzkové údaje prenášané prostredníctvom počítačového systému. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 29. apríla 2015, sp. zn. PL. ÚS 10/2014 vyslovil, že ustanovenia § 58 ods. 5 až 7 a § 63 ods. 6 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov, § 116 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a § 76a ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 13, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3 a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jeho dôsledkom bola novelizácia Trestného poriadku zákonom č. 397/2015 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2016 v ustanovení § 116 Tr. por., ktorou boli zákonné podmienky jeho aplikácie na rozdiel do pôvodného znenia zúžené. Podľa článku 125 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné. Ústavný súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti citovaného nálezu a tým deklaroval, že ustanovenie § 116 Tr. por. účinného do 22. júna 2015 bolo v rozpore s ústavou, Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd od jeho zaradenia do Trestného poriadku. Opačný výklad, ktorý v podanom odvolaní vyslovila prokurátorka by znamenal nedovolený a neospravedliteľný a v konečnom dôsledku aj neodstrániteľný zásah do ľudských práv a základných slobôd tých osôb, voči ktorým bolo podľa uvedeného ustanovenia Trestného poriadku postupované pred citovaným nálezom ústavného súdu. Pre správnosť skôr uvedeného názoru najvyššieho súdu analogicky svedčí aj aplikácia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorým bolo vyslovené, že § 41 ods. 2 zák. č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V dôsledku tejto boli na podklade návrhov odsúdených povolené obnovy konania v ich prospech a boli im uložené tresty bez použitia uvedenej časti dotknutého ustanovenia Trestného zákona. Pri akceptovaní odvolacej námietky prokurátorky o účinnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2015, sp. zn. PL. ÚS 10/2014 ex nunc by potom nebolo možné postupovať skôr uvedeným spôsobom ani pri aplikácii druhého z uvedených nálezov tohto súdu. Rovnako tak správny a zákonný bol aj postup prvostupňového súdu, ktorým odmietol ako dôkaz prečítať prepisy hovorov získaných na základe príkazov na odpočúvanie a záznamu telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Tr. por., pretože tieto nezodpovedajú ústavným kritériám uvedeným v nálezoch Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktoré prvostupňový súd podrobne poukázal na strane 55 napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd viazaný odvolacími dôvodmi odvolania prokurátorky v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. nezistiac chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. na druhej strane zistil už skôr podrobne uvedené pochybenie súdu prvého stupňa. Uplatnenie oslobodzujúceho výroku podľa § 285 písm. a) Tr. por. je odôvodnené vtedy, keď súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (bez rozumných a odôvodnených pochybností) uzatvoriť, že sa vôbec stal skutok uvedený v obžalobnom návrhu, ktorý je predmetom rozhodovania na hlavnom pojednávaní, teda, že sa neuskutočnilo to, čo je sa v popise skutku uvádza. Oslobodenie podľa tohto ustanovenia je namieste ako v prípade, pokiaľ sa preukáže, že sa skutok nestal, tak aj v prípade, ak po úplnom a správnom vykonaní dokazovania a po všestrannom zhodnotení všetkých dôkazov zostanú dôvodné pochybnosti o tom, či sa skutok naozaj stal. Z hľadiska potreby úplného a správneho vykonania dokazovania je preto nevyhnutné, aby prvostupňový súd prokurátorkou navrhnutý dôkaz - znalecký posudok z odboru elektrotechniky, elektroniky vypracovaný znalcom doc. Ing. Pavlom Galajdom, CSc. na hlavnom pojednávaní vykonal a až po jeho vykonaní zákonným spôsobom (prípadne po vykonaní ďalších dôkazov, potreba ktorých vyvstane v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní) bude môcť v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán a následne spoľahlivo rozhodnúť o vine či nevine obžalovaných JUDr. T. F. a Ing. U. A.. Riadiac sa týmito úvahami najvyšší súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.